

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

28 יוני 2011

תפ"ח 10-02-18815 מדינת ישראל נ' ברברמן(עציר)

בפני כב' השופטת שרה דותן – אב"ד

כב' השופט שאול שוחט

כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבינועם ברברמן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ריכטנברג

ב"כ הנאשם עו"ד קבלר – הנאשם הובא ע"י שב"ס

בפני כב' השופטת שרה דותן – אב"ד

כב' השופט שאול שוחט

כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד ארז ריכטנברג

נגד

אבינועם ברברמן (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ארז בן ציון קבלר

גזר דין

ניתן בזה צו איסור פרסום על שם המתלוננות ועל כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהויין.

פרט לכך גזר הדין ניתן לפרסום.

כב' השופטת ד"ר דפנה אבניאלי:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשורה של עבירות מין בקטינות, כמפורט בכתב האישום שתוקן בשנית. באישום הראשון, הורשע הנאשם בעבירות של

ניסיון אינוס, מעשה סדום, מעשה מגונה (ריבוי עבירות) ופרסום והצגת תועבה. באישום השני הורשע הנאשם בעבירות של בעילה אסורה בהסכמה, מעשה סדום ומעשה מגונה בפומבי. באישום השלישי הורשע הנאשם בעבירות של מעשה מגונה (ריבוי מקרים) מעשה מגונה בפומבי (ריבוי מקרים), פרסום והצגת תועבה (החזקה) (ריבוי מקרים) והטרדה מינית (ריבוי מקרים). באישום הרביעי הורשע הנאשם בעבירה של פרסום והצגת תועבה (החזקה) (ריבוי מקרים) ובעבירה של פרסום והצגת תועבה (הפצה) (ריבוי מקרים).

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, אלא ביחס לרכיב הפיצוי למתלוננות בלבד. על פי הסכמה זו, יפצה הנאשם את המתלוננת באישום הראשון (א.א.) בסכום של 60,000 ₪ והמתלוננת באישום השני (ב.ב.) תפוצה בסך של 10,000 ₪. סכום הפיצוי לשתי המתלוננות הופקד בקופת בית המשפט.

כתב האישום בקצירת האומר

בין השנים 2006-2010, נהג הנאשם לגלוש באתרי אינטרנט, כדוגמת "מומו הפרה", "שוקס" ו"קיטה", אשר שימשו כרשתות חברתיות לילדים ולבני נוער. באתרים אלו יכולים הילדים לפתוח עמוד אישי, להציג תמונות ולנהל שיחות אישיות. הנאשם נהג לגלוש באתרים ולפנות באמצעותם לילדות בגילאי 8-14 שנים, במטרה להיפגש עימן ולבצע בהן מעשים מיניים לשם סיפוק צרכיו, תוך ניצול גילן הצעיר, סקרנותן ותמימותן. במהלך השימוש באתרים אלו נהג הנאשם לפתות את הקטינות להיות עמו בקשר, תוך שהוא מציג את עצמו ככזב כצעיר בתשע שנים מגילו האמיתי ומשתמש בסלנג ובשפה התואמת את גילן של הקטינות. כאשר החל לשוחח עמן ברשת האינטרנט, שזר הנאשם בשיחותיו תכנים מיניים בוטים, לרבות תיאורים מפורטים של יחסי מין ואף תמונות עירום וסרטונים בהם הוא נראה מאונן. הנאשם ניסה ליזום מפגשים עם הקטינות, לאחר שבירר מתי יהיו לבדן בביתן, ואף הציע להן להגיע למקום מגוריו, מתוך מטרה לקיים עימן יחסי מין.

האישום הראשון עניינו הקטינה א.א., ילידת 1998, אשר הייתה כבת 11 במועדים הרלבנטיים. הנאשם שוחח עם הקטינה באמצעות תוכנת ICQ והחמיא להופעתה החיצונית בתמונה שפורסמה באתר "מומו הפרה". במהלך השיחות הנאשם היה מודע לגילה של הקטינה והציג עצמו ככזב כבן 24. השיחות בין השניים נשאו גוון מיני ובמסגרתן אף הוחלפו תמונות. השניים קבעו להיפגש בביתה של הקטינה ואכן הנאשם פגש בקטינה ברחוב סמוך לביתה ולאחר מכן הם עלו לביתה. בבית, פשטו הנאשם והקטינה את בגדיהם. הנאשם נישק את הקטינה, ליטף וליקק את גופה, לרבות באיבר מינה ובחזה, וניסה להחדיר את אצבעו ואיבר מינו לאיבר מינה של הקטינה, אך ניסיונו לא צלח. הנאשם והקטינה התקלחו יחדיו, תוך שהנאשם שוטף ומסבן אותה. בנוסף, הקטינה ביצעה בנאשם מין אוראלי לבקשתו, לאחר שהנאשם החדיר את איבר מינו לפיה.

בסמוך למפגש הנ"ל שלחה הקטינה לנאשם תמונות בהן היא מצולמת, לרבות שתי תמונות עירום – האחת של חזה והשנייה של איבר מינה. הנאשם החזיק את התמונות בתיקה במחשבו, עד ליום מעצרו.

האישום השני עניינו הקטינה ב.ב., ילידת 1993, אשר הייתה כבת 14 בקרות האירועים נשוא כתב האישום. הנאשם יצר קשר עם הקטינה, באמצעות צ'אט של אתר "טיפו", והשניים שוחחו באמצעות תוכנת ICQ ובטלפון. הנאשם היה מודע לגילה של הקטינה והציג עצמו ככזב כבן 21. במהלך השיחות עשה הנאשם שימוש במצלמת אינטרנט וביצע מעשים מגונים בפומבי, בכך שצילם עצמו בווידיאו, כשהוא מלטף את איבר מינו ומאונן. הנאשם והקטינה קבעו להיפגש בתל אביב, והשניים אכן נפגשו בקניון עזריאלי ונסעו באוטובוס לביתו. בבית, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה, בהסכמתה. בנוסף, החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של הקטינה, אשר ביצעה בו מין אוראלי. במהלך שהותם נישק, ליטף וחיבק הנאשם את הקטינה ואף ליקק את איבר מינה. הנאשם והקטינה התקלחו יחדיו, ובמהלך שהותם במקלחת החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של הקטינה, אשר ביצעה בו מין אוראלי. בערב של אותו יום נשארה הקטינה ללון בביתו של הנאשם. למחרת, חזר הנאשם על חלק ממעשיו וכן החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של הקטינה.

האישום השלישי עניינו שיחות רבות שקיים הנאשם ברשת האינטרנט, משנת 2006 ועד מועד מעצרו, עם ילדות בגילאים 9-14, לסיפוק צרכיו המיניים. במהלך שיחות אלו ניסה הנאשם ליזום מפגשים עם הקטינות, והעלה תכנים מיניים. ניסיונותיו של הנאשם להיפגש עם הקטינות לא צלחו, בין בשל סירובן של הקטינות ובין בשל נסיבות אחרות. הנאשם היה מודע לגילן של הקטינות וחרף האמור אופי השיחות נשא גוון מיני בוטה. כך, לדוגמא, בשיחה שניהל עם הקטינה ד.ד. כבת 14 כתב הנאשם: **"אני מכניס את הזין שלי עמוק עמוק ואת מרגישה כל כך חם ומלאה מבפנים ואני מחזיק אותו שם עמוק ולא אז ולחוץ על הדגדגן שלך חזק עם היד ומלטף מהר"**.

בכתב האישום מצוטטים דברים דומים שנכתבו על ידי הנאשם לשבע קטינות נוספות, כולם עם תכנים מיניים בוטים ומעוותים. לא ראיתי מקום לחזור עליהם, שכן די בציטוט דוגמא אחת כדי ללמד על השאר.

הנאשם שלח לחלק מהקטינות תמונות של איבר מינו וחלקן אף שוכנעו לשלוח לו תמונות עירום של עצמן, או לבצע בעצמן מעשים מגונים.

האישום הרביעי עניינו בכך שהנאשם החזיק במחשבו כ-75 סרטונים המתעדים מעשי תועבה מיניים כלפי קטינים, בהשתתפותם או בקשר אליהם. את הסרטונים הוריד הנאשם למחשבו מהאינטרנט וחלקם נשלחו אליו בדואר אלקטרוני. בנוסף, הנאשם פרסם באמצעות תוכנה לשיתוף קבצים עשרות סרטונים המתעדים מעשי תועבה מיניים כלפי קטינים, בהשתתפותם או בקשר אליהם.

תסקיר נפגעת העבירה

לבקשת ב"כ המאשימה הורינו על קבלת "תסקיר נפגע" אודות הקטינה א.א.

יצויין, כי לבקשת האם לא נערכה שיחה עם הקטינה עצמה. האם הדגישה את בקשתה לשמור על זהות בתה בסוד וציינה, כי בבסיס הדברים עומד סירובה של הקטינה ליטול חלק בהליך טיפולי ורצונה להמשיך בחייה ללא הפרעה. בשל דרישתן של האם והקטינה, שרותי הרווחה ומערכת החינוך העירונית אינם מודעים לפגיעה בקטינה.

מהתסקיר עולה, כי מדובר במשפחה קשת יום, המתמודדת עם מצוקה כלכלית לא פשוטה. הקטינה, בת 12 בעת עריכת התסקיר, תלמידת כיתה ז' בחטיבת ביניים דתית, סובלת מגיל צעיר מקשיי דיבור (גמגום) ומטופלת בהתאם.

האם תיארה את הקטינה כצברית הראשונה וכמרכזי חיי המשפחה, ילדה שמחה וחברותית, בעלת דעה עצמאית, אשר הסתדרה בכל מקום והצליחה בכל אשר עשתה. האם עמדה על הקשר הקרוב בינה ובין הקטינה, אשר נהגה לשתף ולהתייעץ עימה בכל דבר ועניין. בתחום הלימודי, השיגה הקטינה הישגים מרשימים, וחרף בעיית הגמגום הקטינה הרגישה שמקבלים אותה כפי שהיא.

באשר לחשיפת הפרשה סיפרה האם, כי קיבלה שיחת טלפון מבעלה, שביקש ממנה להגיע הביתה בדחיפות וציין שיש שוטרים בבית ויש בעיה עם המחשב של הקטינה. בהגיעה הביתה, הבחינה האם בקטינה שהיתה נסערת, מפוחדת ובוכה. הקטינה ישבה עם אביה, הסתגרה בתוך עצמה ולא הוציאה מילה מהפה. האם הבינה מכך שמשהו נורא קרה.

האם תיארה את הפגיעה בקטינה באספקטים השונים של חייה :

בהיבט הרגשי האם מתארת שינוי משמעותי שחל בקטינה. העניין מעסיק אותה, אולם היא אינה מוכנה לשתף בכך אף אחד, לרבות את אימה. כך, צפייה בסרט המתאר סיטואציה תמימה, מביא להתכווצות ולבכי של הקטינה ואף לסיוטים בלילה. במצבים כאלו הקטינה מבקשת מאימה לחבק אותה בלילה עד שהיא נרדמת. למחרת סובלת הקטינה ממצב רוח ירוד וקושי לחזור לסדר יומה הרגיל. בנוסף, בעקבות הפגיעה חלה

החמרה משמעותית בבעיית הגמגום. הקטינה אף הפסיקה את הטיפול בבעיה זו, בשל החשש מגילוי הפגיעה. האם מסכמת, כי מילדה שמקבלת את האחר והשונה היא הפכה לילדה שלא מאמינה לכלום, שלא מרחמת על אף אחד ולסברתה אין אנשים נחמדים בעולם הזה.

בהיבט החברתי ציינה האם, שמאז הפגיעה הקטינה אינה מתראה עם בני גילה לאחר שעות הלימודים. לדבריה, הקטינה לא מאמינה לחבריה וחשדנית כלפי כל דבר אצלם. האם מספרת שהקטינה מטפלת בילדים קטנים מתוך אמונה שצריך לשמור עליהם ואין מי שיגן עליהם.

בהיבט הלימודי, מעבר לקשיים הרגשיים שהוחמרו בעקבות הפגיעה, הצטרפו גם קשיים לימודיים. יחד עם, זאת עקב המעבר למערכת החינוך הדתית, חשה הקטינה בטוחה יותר.

האם מפגינה כעס כלפי הנאשם, אשר חדר לביתם שאמור להיות המקום הבטוח ביותר עבור הקטינה. היא שותפה לסודה של הקטינה, והחשש מפני חשיפתו בפני האב מעיק עליה. האם גם מוטרדת מהעובדה שבאופן יום יומי, בני המשפחה והקטינה שוהים בחדר הרחצה ובחדר בו התרחשו הפגיעות בבתה. האם מודעת לעובדה שהקטינה צריכה טיפול, אבל מכבדת את בקשה להימנע מכך ודורשת פיצוי כספי, לצורך שילובה בטיפול בעתיד. האם מודעת לקשייה של בתה ופועלת, על פי יכולותיה, לסייע לה בכל דרך אפשרית.

בסיכום נאמר, כי הקטינה מגלה בדרך התנהגותה סימנים מדאיגים של תגובות פוסט-טראומטיות, המתבטאות בסגירות, חוסר אמון בסביבה, התגברות בעיית הגמגום, סיוטי לילה, שתיקה והשתקת סיפור הפגיעה, דבר העלול להביא לסכנת התמוטטות. בהיעדר טיפול עלולים הסימפטומים מהם סובלת הקטינה להטביע בה את חותמם ולסכן את שלומה הנפשי, הרגשי, התפקודי ובכלל. האלם בדרכו שלו זועק את הצורך בעזרה.

הערכת מסוכנות

ביום 12/9/10, בהמשך להחלטת בית המשפט מיום 15/7/10, הוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות.

מדובר בנאשם בן 34, בעל השכלה אקדמאית וללא עבר פלילי. עד גיל 6 התגורר הנאשם עם משפחתו בארץ ולאחר מכן, בשל הצעת עבודה שקיבל האב, עקרה המשפחה והשתכנה בדרום אפריקה. כשהיה בן 10 הוריו התגרשו. בכיתה י' חזרו אימו ואחיו לישראל והנאשם עבר להתגורר עם אביו וסיים 12 שנות לימוד עם בגרות. התחיל לימודים אקדמאיים בחו"ל, אולם באמצע השנה השנייה הפסיק ושב לישראל. בארץ, במקביל ללימודים באולפן, נרשם הנאשם ללימודי מתמטיקה ומחשב באוניברסיטת בן גוריון. במקביל פגש

את חברתו הראשונה ואף עבר להתגורר איתה עד שנת הלימודים השלישית, אז נפרדו דרכיהם.

עם סיום התואר הראשון התגייס לצה"ל ושירת 5 שנים ביחידה טכנולוגית מובחרת. בשנת 2007 השתחרר מהצבא והחל ללמוד לתואר שני במתמטיקה באוניברסיטת תל אביב, אולם פרש מלימודיו לאחר כשנה ומחצה. למעשה, מאז שסיים את שרותו הצבאי, לא עבד הנאשם בכל עבודה מסודרת והתקיים מחסכונות ומכספי ירושה.

הנאשם התייחס לאישום הראשון וניסה לשוות למעשיו מימד של הדדיות ואף יוזמה מצידה של הקטינה. הנאשם טען, כי שום דבר לא נעשה בכוח. הקטינה שלחה יד למכנסיו והובילה די באגרסיביות והיה ברור שזה מה שהיא רוצה. הקטינה הפתיעה אותו כשהעניקה לו מין אוראלי, ללא כל בקשה מצידו והוא מצידו הבין שיחסי מין מלאים זה בלתי אפשרי, כי היא קטנה מידי.

באשר לאישום השני, שוב הטיל הנאשם את האחריות והיוזמה לקרות האירועים על הקטינה. הנאשם ייחס לקטינה ידע מיני נרחב ואף ניסיון מיני קודם. הנאשם טען שהקטינה ביקשה להיפגש עימו שוב אך הוא סירב.

הנאשם סיפר כי החל לקיים קשרים אינטרנטיים עם בחורות ועם ילדות, שנשאו אופי מיני מובהק, לאחר פרידתו מחברתו הראשונה. לדבריו, הוא ידע שמעשיו אינם חוקיים, אך לא סבר שהם בלתי מוסריים. גיל הילדות לא חשוב בעיניו, מה שריגש אותו זה שהן נהנות, שיש הדדיות. בהמשך עבר להשתמש גם במצלמות, נהג לאונן ולצלם את עצמו ולשלוח תמונות לקטינות.

הנאשם תיאר תקופות ארוכות של דחף מיני מוגבר, אשר היה בא לידי ביטוי באוננות בתדירות של חמש פעמים ביום. לדבריו, גם בשבוע האחרון בעת מעצרו, הוא אונן חמש פעמים, תוך פנטזיות מיניות סוטות על ילדות, במטרה לשחרר את עצמו מהפנטזיה על ילדות שחזרה כל הזמן.

הנאשם הודה במשיכה מינית לילדות, גם לילדה בת 8 ששלחה לו תמונות עירום שלה, ולטענתו המשיכה הייתה קיימת אצלו תמיד.

הנאשם אמר כי הוא מעוניין בטיפול "כי יש לי משיכה מינית לקטינות". הנאשם אף ביקש טיפול לתסמונת האספרגר, שלטענתו הוא איבחן את עצמו כסובל ממנה. כשנשאל מה עמדתו ביחס לטיפול תרופתי, השיב שזה לא הטיפול האופטימלי, כי הוא רוצה להיות אדם נורמלי.

מעריכת המסוכנות התרשמה מהנאשם כאדם בעל קווי אישיות נרציסטיים ומניפולטיבי מאוד. הנאשם ביטא בפניה עיוותים מחשבתיים, בכל הקשור לעבירות המין אותן ביצע, ייחס הדדיות, יוזמה ואף אגרסיביות לקורבנות, שותפות מלאות לפעילות המינית, בעלות צרכים מיניים שתפקידו למלאם, כמעין חובה אלטרואיסטית. הנאשם אינו מגלה תובנה רגשית או אינטלקטואלית לטיב או לתוצאות מעשיו, והעיד על עצמו שהופתע מהזעזוע שהביעו אנשים ביחס למעשיו.

מעריכת המסוכנות התרשמה, כי קיים בנאשם עיסוק יתר במין סוטה, על כל גווניו, שפגע ככל הנראה בתפקודו התקין לאורך שנים, ביכולתו להתמיד בלימודים, בעבודה וביחסים אינטימיים עם חברותיו. ההתרשמות היא מקיומה של סטייה מינית פדופילית.

לאחר שקלול בין הפקטורים השונים המשפיעים על קביעת המסוכנות המינית (סטטיים ודינאמיים), הוערכה רמת הסיכון המיני הנשקפת מהנאשם כגבוהה מאוד.

חוות הדעת מטעם הנאשם

ביום 23/1/11, הוגשה חוות דעתו של מר אלון מרגלית, מטעם הנאשם.

רבים מהתיאורים אודות הרקע של הנאשם זהים או דומים למצויין בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות, ולכן לא ראיתי מקום לחזור עליהם. להלן יובאו רק הדברים הרלוונטיים להערכת המסוכנות כעולה מחוות דעתו של מר מרגלית.

מר מרגלית ציין את שיתוף הפעולה מצידו של הנאשם במהלך הבדיקות, אך הדגיש כי לעיתים תשובותיו ניתנו באופן שכלתני ומנותק מבחינה רגשית. הנאשם עובר תהליך בו הוא לומד את חומרת עבירותיו ומגלה דפוס התנהגות של הענשה עצמית.

כשנשאל הנאשם איזו משיכה מינית יותר דומיננטית – לנשים בוגרות או לילדות, השיב שבזמן שגרה מדובר במשיכה בעוצמה שווה, אולם במצבים בהם הוא סובל ממצבי רוח דיכאוניים ומרחמים עצמיים, המשיכה לילדות הופכת חזקה יותר.

גם מר מרגלית התרשם מקיומה של סטייה מינית פדופילית, המלווה בעיוותי מחשבה. לדבריו, הנאשם ביקש עזרה וטיפול כי הוא לא מעוניין לפגוע שוב. הנאשם הביע בפניו את חששו מטיפול תרופתי, אולם אם זה יעזור הוא יהיה מעוניין לקבלו. מר מרגלית התרשם שהנאשם מודע למסוכנות המינית הנשקפת ממנו, לוקח אחריות מלאה למעשיו ומבין את החשיבות שבטיפול בבעייתו.

לאחר שקלול הפקטורים השונים המשפיעים על קביעת רמת המסוכנות המינית, הגיע מר מרגלית לכלל מסקנה, כי רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם היא בינונית - גבוהה עד גבוהה.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה ציין, כי בשנים הרלוונטיות לכתב האישום המתוקן, ישב הנאשם בביתו, ללא מסגרת תעסוקתית קבועה ומסודרת, ובילה שעות על גבי שעות מול מסך המחשב בגלישה ברשת האינטרנט, באתרים המיועדים לילדים. הנאשם סיגל לעצמו את שפתם ומנהגיהם של הילדים וארב להם כצייד לטרפו. הוא ניצל את תמימותן וסקרנותן של קטינות בנות 8-14 ובמתק שפתיים, ללא אלימות, אך בלשון מינית בוטה, הביא שתיים מהן להיפגש עימו, וביצע בהן מעשים מיניים.

מעשי הנאשם בוצעו באינטנסיביות, כמעט באופן יום יומי, החל משנת 2006 ועד למעצרו בשנת 2010. ב"כ המאשימה עמד על העובדה, שהנאשם לא הסתפק בביצוע עבירות מול מסך המחשב בביתו, לא התעצל ונסע בתחבורה ציבורית לפגוש את קורבנותיו, כדי לבצע בהן את זממו.

בנוגע לאישום השלישי, טען ב"כ המאשימה, כי שמונת המקרים המפורטים בכתב האישום, הם רק בגדר דוגמא לריבוי המקרים בהם שוחח הנאשם עם קטינות ברשת האינטרנט וניסה לפתותן וטען, כי כמות המקרים היא עצומה וגדולה בהרבה מהמפורט בכתב האישום.

ב"כ המאשימה הפנה לחוות הדעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות, אשר קבעה שהנאשם הינו בעל רמת מסוכנות מינית גבוהה מאוד, וביקש להעדיף אותה על פני חוות הדעת מטעם הנאשם, אשר לדידו אינה מדוייקת בהערכת מסוכנותו.

ב"כ המאשימה ציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי, אך עמד על הצורך בענישה חמורה ומרתיעה והצורך להגן על קטינים וחסרי ישע מפני חורשי מזימות. משכך, עתר להטיל על הנאשם עונש מאסר דו ספרתי, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננות בשני האישומים הראשונים, עליו הוסכם בהסדר הטיעון.

טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם לימד סנגוריה על הנאשם ומנה את השיקולים לקולא לזכותו :

ראשית, הנאשם הודה במעשים המיוחסים לו לאחר הגשת כתב האישום המתוקן בשנית, ובכך חסך מזמנו היקר של בית המשפט ומזמנם של הצדדים וחשוב מכך, נחסך הצורך מהקטינות להעיד בבית המשפט.

שנית, הנאשם הביע חרטה אמיתית וכנה על המעשים שביצע וליבו יוצא אל קורבנותיו. שלישית, מעשי הנאשם בוצעו ללא כל אלימות, כפייה או איומים.

ב"כ הנאשם יצא חוצץ כנגד טענת המאשימה, בנוגע לריבוי המקרים באישום השלישי. לטענתו, מדובר בעבירות משנת 2009 בלבד, ושמונת המתלוננות נחקרו לגביהן. הודיית הנאשם ניתנה ביחס לאותם שמונה מקרים, ואין כל אפשרות לייחס לו ריבוי מעשים באופן כולל, ללא פירוט.

ב"כ הנאשם ציין, כי ההבדלים בין שתי חוות הדעת אינם גדולים, וביקש להעדיף את חוות דעתו של מר מרגלית, שפגש את הנאשם בשלוש הזדמנויות שונות, לעומת גב' מירב בוקשיצקי, שפגשה אותו רק פעם אחת, וגם זאת לאחר תלאות רבות שעברו על הנאשם ממועד יציאתו מבית המעצר ועד הגעתו למקום האבחון.

הסניגור ציין את כישוריו יוצאי הדופן של הנאשם בתחום המתמטיקה וביקש, במסגרת גזירת העונש, להותיר לו פתח של תקווה לשיקום והחלמה.

העדויות לעונש

עדויות המאשימה

מטעם המאשימה העידו גב' מירב בוקשיצקי – מעריכת המסוכנות, אשר לעדותה אתייחס במסגרת הדיון בשאלת המסוכנות, ואמה של א.א. - המתלוננת מהאישום הראשון.

האם חזרה ותיארה את ההשפעות הקשות שהותירו האירועים נשוא האישום הראשון בנפשה של בתה, ואת תחושת חוסר האונים התוקפת אותה, נוכח אי היכולת לסייע לה. במהלך עדותה פנתה האם לנאשם והטיחה בו **"אני מתפללת לקדוש ברוך הוא שאתה תישרף בגיהנום"** (עמ' 11 שורה 16). בסיום עדותה פנתה לבית המשפט **"אני מתחננת שהוא לא יצא מאיפה שהוא עכשיו... פשוט תצילו את הבנות"** (עמ' 12 שורות 15,19).

עדויות הנאשם

מטעם הנאשם העידו מר אלון מרגלית – עורך חוות הדעת, גב' אלה ברברמן - אימו של הנאשם, מר נורי יעקובי - חברו מתקופת השרות הצבאי, ומר בנימין פרח - שותפו לשעבר לדירה.

גבי ברברמן תיארה את ההלם, הזעזוע, הכעס והבושה הנוראיים, שהיו מנת חלקה של המשפחה עם התפוצצות הפרשה. האם תארה את ילדותו הקשה של הנאשם, לצד הצטיינותו בתחום המתמטיקה, ועמדה על רצונו של הנאשם בטיפול ובשיקום. במקביל לתמיכתה בבנה, מסרה האם שכואב לה על הקורבנות ועל מי שנפגע ממעשי בנה וציינה, כי בזמן האחרון הוא אומר לה "אני רוצה טיפול, אני דורש טיפול".

מר נורי יעקובי שירת עם הנאשם ביחידה מסווגת באגף התקשוב. חלק מהזמן אף היה מפקדו של הנאשם, והיה עד למקצועיות הרבה שהפגין בתחומו ולתרומתו הרבה ליחידה ולמדינה, אשר להערכתו, היה בהם כדי להעניק לו מעמד אקדמי של דוקטורנט או אף למעלה מכך. מר יעקובי תיאר את התייחסות רשויות הצבא לנאשם, לקראת סוף שרותו הצבאי, כהזנחה מחפירה וציין שהוא מרגיש חוב מוסרי כלפיו.

מר בנימין פרח היה שותפו של הנאשם לדירה שכורה, ותיאר את הנאשם כאדם הנכון לסייע לחברו. כך, במסגרת עבודתו של מר פרח כמדריך חברתי, סייע הנאשם בידו, באירועים חברתיים, באמצעות נגינה בגיטרה. לדבריו, הנאשם לא ניצל את האפשרות שניתנה לו להיות מוכר כחייל בודד, כיוון שטען שהוא יכול להסתדר גם ללא תמיכה זו.

דברי הנאשם

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה המוקנית לו, הביע חרטה ובושה על מעשיו, וביקש סליחה מכל אלו שנפגעו ממנו. לדבריו, הוא מבקש טיפול, כי זאת התקווה היחידה שלו להגיע לחיים נורמאליים. בנוסף, ביקש הנאשם להתחשב בנסיבותיו האישיות, בעובדה שלא הגן על עצמו והכל היה גלוי על המחשב.

דיון והכרעה

בטרם נפנה לדיון בשיקולי הענישה ובקציבת העונש יש ליתן את הדעת לשתי סוגיות שהתעוררו במהלך הדיון בטיעונים לעונש: הראשונה עניינה העבירות נשוא האישום השלישי; השנייה עניינה קביעת המסוכנות המינית הנשקפת מן הנאשם לאורן של שתי חוות הדעת. נדון בדברים כסדרם לעיל.

האישום השלישי

מחלוקת נטושה בין המאשימה ובין הנאשם בנוגע לכמות המקרים שניתן לייחס לנאשם, על פי האישום השלישי. ב"כ המאשימה טען, כי מדובר במקרים רבים ושמונת האירועים המתוארים בכתב האישום הינם רק דוגמא, בבחינת טיפה בים. לעומתו טען הסניגור, כי מדובר בשמונה מתלוננות שנחקרו ביחס לאירועים נשוא אישום זה, ואין מקום לדבר על מקרים נוספים מעבר להם.

בחינה לשונית של כתב האישום מלמדת, כי לכאורה הצדק הוא עם ב"כ המאשימה. בסעיף 2(א) מצויין, כי משנת 2006 ועד למעצרו בשנת 2010, "ניהל הנאשם שיחות רבות באמצעות רשת האינטרנט... עם ילדות". בסעיף 3 מצויין, כי "הנאשם קיים שיחות אלו כל זאת שהוא מודע לגילן הצעיר של הקטינות ובכלל זה כמפורט להלן". בהמשכו של סעיף זה מפורטים שמונה אירועים, שהתרחשו כולם בשנת 2010, ואין התייחסות לאירועים שהתרחשו למן שנת 2006.

מנגד, לא ניתן להתעלם מטענת הסניגור, כי המאשימה מצאה לנכון לפרט רק שמונה מקרים, והודיית הנאשם ניתנה לגביהם בלבד.

מבלי לקבוע מסמרות, סבורני שאין לקפח את הגנת הנאשם בניסוח כתב האישום באופן בלתי בהיר ומדוייק. אמנם, הנאשם עצמו ציין כי נהג לשוחח עם קטינות רבות באינטרנט משנת 2006, אבל בסופו של יום הודה במקרים שפורטו באישום השלישי, על פי נוסחו. בין כך ובין כך, שמונת האירועים נשוא האישום השלישי חמורים דיים ומצביעים על דפוס פעולה עברייני - חולני מצידו של הנאשם.

הערכת המסוכנות

בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות נקבע, שרמת המסוכנות המינית של הנאשם היא גבוהה מאוד. הדבר נקבע, לאחר שקלול פקטורים סטטיים (העדר רצף תעסוקתי, פגיעות מיניות לאורך תקופה ארוכה ובאופן מתוכנן, פגיעה בקורבנות משתי קבוצות גיל), המצביעים, סטטיסטית, על שיעורים גבוהים של רצידיביזם מיני, עם פקטורים דינאמיים (פעילות פוגענית ארוכת שנים ללא כל פיקוח או הצבת גבולות על ידי גורמים מסביבתו הקרובה, פגיעות מקבילות למערכת יחסים אותן ניהל עם בנות זוג, העדר תחושת אשמה והבעת חרטה אותנטיים, העדר הבנה לטיב המעשים, חומרתם, תוצאותיהם והשפעתם על קורבנותיו, עיוותי חשיבה רבים, סטייה מינית מסוג פדופיליה).

מנגד, בחוות דעתו של המומחה מטעם הנאשם נאמר, שרמת המסוכנות המינית היא בינונית גבוהה עד גבוהה. הפקטורים הסטטיים בחוות דעת זו דומים עד זהים לאלה שפורטו בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות. בפקטורים הדינאמיים נמצא שהנאשם גילה הבנה להתנהגותו המינית הפוגעת ולקח אחריות מלאה למעשיו, שיתף פעולה עם המומחה והביע רגשות אשמה כלפי הקורבנות. מר מרגלית אף ציין פקטורים מפחיתי מסוכנות מינית: העובדה שמדובר במעורבות פלילית ראשונה של הנאשם; יכולתו להתמודד במסגרת תעסוקתית, ולקיים קשר זוגי משמעותי, הכולל גם מגורים משותפים; לקיחת אחריות מלאה למעשיו ומודעות לחומרתם; ההליך המשפטי והמעצר כגורם מרתיע ומציב גבולות.

גבי בוקשיצקי (בטעות נרשם בפורטוקול מושיצקי) אישרה כי לא ציינה בחוות דעתה פקטורים מפחיתי מסוכנות, בשל הנחיה שניתנה (ושונתה לאחרונה), שלא לציין מאחר שאם הנאשם לא עונה לקריטריון הוא מקבל ציון אפס, ואפס זה אומר שהנאשם נותר באותם פקטורים באותה רמה כמו כל אחד אחר.

עיון בשתי חוות הדעת מעלה, כי למרות השוני במסקנות אליהן הגיעו שני המומחים, הקביעות העקרוניות דווקא משותפות. כך, למשל, שני המומחים קבעו שלנאשם עיוותי חשיבה, ויש לו סטייה מינית מסוג פדופיליה.

מר מרגלית התייחס בחוות דעתו לחמישה פקטורים, אשר לדידו מפחיתים ממסוכנותו המינית של הנאשם. שלושה מתוכם הינם בעייתיים ואין בידי לקבל את מסקנת המומחה ביחס אליהם.

ראשית, נטען כי הנאשם מסוגל להתמיד במסגרת תעסוקתית. אלא שכפי שעולה מחוות הדעת עצמה, מאז שחרורו מהשרות הצבאי בשנת 2007, לא נמצא הנאשם בשום מסגרת תעסוקתית קבועה. נהפוך הוא, הנאשם בילה את ימיו בביתו, מול מסך המחשב, בצפייה בתכנים פורנוגרפיים ופדופיליים ובביצוע העבירות נושא כתב האישום. ראוי גם להדגיש, כי על פי עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, חלק מן העבירות התבצעו בשנת 2006, בעת שרותו הצבאי, במסגרת תעסוקתית קבועה ומסודרת. המסקנה המתבקשת היא שגם מסגרת תעסוקתית לא מנעה מהנאשם את העיסוק המיני הסוטה והפוגעני.

שנית, נטען, כי הנאשם מסוגל לקיים קשר זוגי משמעותי, הכולל מגורים משותפים עם בת זוג. אכן, הנאשם ניהל שתי מערכות יחסים עם בנות זוג, האחרונה שבהן משנת 2004 ועד למעצרו, אך החל לבצע את העבירות בשנת 2006, כלומר בעת שהתגורר עם בת זוגו השניה. בניגוד לעמדת המומחה, כלל לא ברור כיצד עובדת קיומה של מערכת יחסים מפחית ממסוכנותו של הנאשם, כאשר במקביל לה מבצע הנאשם עבירות מין חמורות. המסקנה המתבקשת הינה, שמערכת יחסים זוגית אינה מפחיתה ממסוכנותו של הנאשם.

שלישית, נטען שלהליך המשפט ולמעצר השפעה מרתיעה ומציבת גבולות כלפי הנאשם. הדבר עומד בסתירה לדברים שתוארו בחוות דעתה של גבי בוקשיצקי, "מוסר, כי בשבוע האחרון אונן כחמש פעמים, תוך פנטזיות מיניות סוטות על ילדות, אבל לא רק". הנה כי כן, הליך המעצר אינו משפיע על דחפיו המיניים הסוטים של הנאשם.

סיכומו של דבר, אני מקבלת ומאמצת את חוות דעתה של גבי בוקשיצקי מטעם המרכז להערכת מסוכנות, לפיה רמת המסוכנות המינית הנשקפת מהנאשם הינה רמת מסוכנות מינית גבוהה מאוד.

הפסיקה אליה הפנו הצדדים

ב"כ הצדדים הפנו לפסיקה, אשר לטענתם תומכת ברמת הענישה המבוקשת על ידם. מטבע הדברים, מעשיו של כל נאשם ונתוניו האישיים הם אינדיווידואליים וכך גם הענישה. יחד עם זאת, לעיתים ניתן להיעזר בקווים מנחים או בעקרונות שהותוו בפסיקה במקרים דומים ולכך כוונו הצדדים.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, שם הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של מעשה מגונה, מעשה מגונה בפומבי ואינוס ונידון לעונש של חמש שנות מאסר בפועל. המערער, בעל חנות מכולת נשק על לחיה של קטינה כבת 9, הרים את חולצתה, מישש את שדיה ונצמד אליה והתנועע. במספר הזדמנויות החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ובאחת מהפעמים הפשיל את מכנסיו ותחתוניו וחשף את איבר מינו.

בית המשפט דחה את הערעור על גזר הדין בהדגישו את סלידת החברה ממעשים כגון אלו, והטעים, כי הנזק הנפשי הוא לא תמיד גלוי לעין ולעיתים לובש צורה חדשה בחלוף השנים מעת הפגיעה.

סבורתני, שאין לגזור גזירה שווה מפסק הדין הנ"ל לענייננו. נסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיהם האישיות של שני הנאשמים הן כה שונות, באופן שלא ניתן להקיש מענייניו של האחד למשנהו. בענייננו מדובר בנאשם מתוחכם, ללא מקום תעסוקה מסודר, עם קביעה מוסכמת של סטייה פדופילית ועיוותי חשיבה, ועם רמת מסוכנות מינית גבוהה מאוד.

הסגור המלומד הפנה גם לע"פ 5763/10 תורג'מן נ' מדינת ישראל, שם הורשע המערער, ללא שמיעת ראיות, בעבירה של אינוס ובמספר עבירות של מעשה מגונה ונידון לעונש של ארבע שנות מאסר בפועל. למערער היתה הכרות מוקדמת עם המתלוננת, וכאשר הבחין בה ברחוב קרא לעברה. משהתעלמה ממנו ניגש אליה, הצמיד אותה לגדר והחל לנשק אותה, חרף התנגדותה. לאחר מכן הוביל המערער את המתלוננת לחדר המדרגות בבניין מגוריה, פתח את רוכסן מכנסיה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. המערער הוציא את איבר מינו ממכנסיו, לקח את ידה של המתלוננת ושם אותה על איבר מינו.

בית המשפט, בהתחשבו בנסיבותיו האישיות הלא פשוטות של המערער וברמת מסוכנות הבינונית שנקבעה לו, קיבל באופן חלקי את הערעור, הפחית את תקופת המאסר לשלוש שנים.

גם פסק דין זה אינו יכול לשמש אמת מידה לגזירת עונשו של הנאשם שבפנינו. הגם שמדובר במקרה חמור, עדיין מדובר באירוע אחד, עם מתלוננת אחת ובעבירת אינוס שאינה ברף הגבוה של עבירה זו. נקבע שם, כי המעשים לא בוצעו על רקע סטייה מינית ועל אף עיוותי חשיבה, קיימת אצל המערער תובנה ברמה שטחית – קוגניטיבית למצבי סיכון, באופן המעמיד את רמת המסוכנות על רמה בינונית.

בע"פ 5497/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, שאליו הפנה הסנגור המלומד, הורשע המערער בעבירה של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 ובעבירה של בעילה אסורה בהסכמה, ונידון לעונש של שלוש שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור בחלקו והעמיד את רכיב המאסר על 30 חודשי מאסר בפועל, בשל נסיבותיו האישיות של המערער.

המערער שם הודה בהזדמנות הראשונה, פער הגילים בינו ובין המתלוננת לא היה משמעותי, רמת מסוכנותו הועמדה על בינונית – נמוכה ולא נראה שהיה כל תחכום בהתנהלותו הפלילית. מכאן, שלא ניתן להקיש מפסק הדין לענייננו.

פסק הדין האחרון אליו הפנה ב"כ הנאשם הוא ע"פ 6851/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, במסגרתו הורשע המערער בשורה של עבירות מין כלפי קטינים (מעשה סדום, ניסיון למעשה סדום, מעשה מגונה, מעשה מגונה בפומבי, הטרדה מינית והחזקת חומר תועבה), עמם הוא יצר קשר באמצעות רשת האינטרנט ונידון בשל כך לשש שנות מאסר בפועל.

בית המשפט קיבל את הערעור בחלקו והעמיד את עונש המאסר על חמש שנים, לאחר שנתן משקל לעובדה שהנאשם פנה מיוזמתו ודיווח על המעשים, קיבל טיפול תרופתי ומנהל מלחמה עצמית מתמדת לדיכוי יצריו. השוני מענייננו ברור.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה, אשר לטענתו קרובה יותר לענייננו.

בע"פ 5583/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, הורשע המערער בשתי עבירות של מעשה מגונה ובעבירה של מעשה סדום, ונידון לשבע שנות מאסר בפועל. הנאשם נגע באיבר מינו של קטין אחד בן 9 מעל בגדיו, וכן הפשיט וביצע מין אורלי ואנאלי בקטין אחר בן 11. הערעור על גזר הדין נדחה.

בע"פ 783/04 **ירון בלנק נ' מדינת ישראל**, הורשע המערער בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין שטרם מלאו לו 16 שנים, בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, בשלוש עבירות של סחיטה באיומים שהביאו לידי מעשה, ובשש עבירות של סחיטה באיומים. בגין מעשים אלו נדון המערער ל-14 שנות מאסר בפועל. המערער פעל באמצעות האינטרנט באתרים של נוער הומוסקסואלי, ויצר קשרים עם נערים שהתלבטו בנוגע

לזהותם המינית. המערער ניצל את המידע אליו נחשף, וסחט את הקטינים להיפגש עימו ולקיים יחסים מיניים, ואיים לגלות את המידע למשפחותיהם אם יסרבו.

בדחותו את הערעור ציין בית המשפט, כי על אף השיקולים לקולא, ביניהם גילו הצעיר של הנאשם, העדר עבר פלילי, הפרעה אישיותית קשה וקווים חולניים באישיותו, חומרת המעשים ושיקולי הענישה האחרים גוברת עליהם.
בקשה לדיון נוסף באותו עניין נדחתה אף היא (דנ"פ 5307/05).
עובדות המקרה דומות בחלקן לעניינו, בו לא מיוחסים לנאשם מעשי סחיטה באיומים.

ב"כ המאשימה אף הפנה לע"פ 3188/10 פלוני נ' מדינת ישראל, במסגרתו נדון ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של מעשה סדום, מעשה מגונה בקטין, הפרת הוראה חוקית ושיבוש מהלכי משפט ונידון ל-13 שנות מאסר. המערער העסיק את הקטין ונהג לשלוח את ידו לעבר איבר מינו של הקטין וללטפו. במקרה אחר החדיר המערער את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין עד שבא לסיפוקו.

בדחותו את הערעור הדגיש בית המשפט את חומרת העבירות ואת הנזק שהן גרמו לקורבן. בית המשפט עמד על הפרת האמון שנתן הקטין במעסיקו, אשר ניצל זאת להופכו לכלי לסטיותיו המיניות. צויין גם עברו הפלילי הקודם של הנאשם בתחום עבירות המין בקטינים.
גם כאן העובדות אינן תואמות במלואן את עניינו של הנאשם בפנינו, שלא העסיק ולא הכיר את הקטינות.

שיקולים ומדיניות ענישה בעבירות מין בקטינים

בתי המשפט נחשפים, כמעט כדבר שבשגרה, לכתבי אישום המתארים עבירות מין קשות וחולניות בקטינים. למרבה הצער, מדובר בתופעה שפשתה בחברה הישראלית ונראה כי היא גוברת משנה לשנה. לא עוד עבירות מין המבוצעות בחדרי חדרים ובחצר האחורית, אלא בזירת האינטרנט, שהפכה למלכודת פתאים ולכר נרחב לצידי קטינים.

המעשים המיניים הקשים והחמורים שעשה הנאשם בגופן של המתלוננות בשני האישומים הראשונים, והתכתובת המינית הבוטה והנפשעת שניהל עם הקטינות שניסה לפתותן להיפגש עמו, גרמו וכנראה עוד יגרמו נזק בל יתואר לקורבנותיו. הנאשם חילל את גופן של המתלוננות ואת נפשן השחית. הנאשם לא נרתע מפני חדירה לביתה של המתלוננת א.א. כאשר הוא מנצל את העדרותם של הוריה, ואילו את המתלוננת ב.ב הזמין לביתו. מעשיו אלו של הנאשם נעדרים כל גבולות, כאשר הוא מודע היטב לגילן הצעיר ומשתמש בהן לסיפוק צרכיו המיניים המעוותים.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על שיקולי הענישה והצורך להביא בחשבון גם אם הפגיעה בכבוד הקורבן, בין היתר בע"פ 4890/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 594, 605-606 שם נאמר:

"מגמה ההולכת ומתפתחת בשיטתנו, שלפיה ההליך הפלילי מביא בחשבון לא רק את הפגיעה בנאשם – זו העומדת ברקע התנהגותו ומתעצמת בניהול ההליכים נגדו, אלא גם את הפגיעה בקורבן. אכן, על בית-המשפט להביא במניין שיקוליו לא רק את כבוד האדם של העבריין, אלא אף את כבוד האדם של קורבן העבירה (ראו: מ' שמגר "כבוד האדם ואלימות" [15], בעמ' 41; א' יער "מי מפחד מזכויות הקורבן?" [16])."

הצורך להגן על קטינים מפני מי שאינם יודעים לרסן את יצרם מחייב את בית המשפט לגזור עונש הולם:

"במקרים כגון דא על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את טובת הקטינים ולגזור עונשים שיהיה בהם כדי להגן עליהם מפני מעשיהם של אלה שאינם יודעים לרסן את יצרם" (ע"פ 1/97 דאודאי נ' מדינת ישראל, תקדין עליון 97(2), 769).

בע"פ 11750/04 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 30/7/08, פורסם באתר "נבו"), ניסחה כב' השופטת ארבל את הדברים כך:

"להשקפתי, גזירת הדין במקרים מעין זה שלפנינו, אינה נעשית רק על דרך של מתן משקל יחסי לשיקולי הענישה השונים אל מול נסיבות העניין ונסיבותיו האישיות של העבריין, אלא היא מחייבת הכרה במספר נתונים: ראשית, אני סבורה כי בעבירות מעין אלה, המבוצעות בקרבנות צעירים, תוך ניצול תמימותם, חוסר ניסיונם וחוסר ידיעתם את הסכנות האורבות להם, יש ליתן משקל מוגבר, באיזון בין מטרות הענישה השונות, לאינטרס של מניעת הישנות העבירות על דרך של הרחקת העבריין מן החברה." (עמ' 12 פסקה 1)

מלאכת גזירת עונשו של נאשם לעולם אינה קלה. בודאי שאינה מלאכה מדוייקת. ביושבו על המדוכה שם לו בית המשפט לנגד עיניו את העונש המקסימלי שקבע המחוקק לעבירה, את נסיבות ביצועה, את השפעותיה על קורבן העבירה וכמובן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. האיזון העדין בין כל הגורמים הנ"ל ובין יתר שיקולי הענישה כדוגמת ההרתעה

והגמול, הוא שמביא בסופו של יום לקציבת העונש (ע"פ 9919/07 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 18/4/10, פורסם באתר "נבו").

העבירות בהן הורשע הנאשם הן מן החמורות עלי ספר החוקים. הן מבטאות את הפגיעה החמורה, הן גופנית והן נפשית, בכבודו של הנפגע כאדם. הדברים מקבלים משנה תוקף עת מדובר בקורבן שהינו קטין, תמים, סקרן וחסר ניסיון. ניצול תכונות אלו של קטינים, חדירה לזירת האינטרנט ושימוש באתרים המיועדים לקטינים, תוך אימוץ שפתם והתחזות לאדם צעיר ו"מגניב", נועדו כדי לטמון פח לקטינות, שהתפתו לשוחח עם הנאשם בשיח מיני בוטה ומעוות, ובשני מקרים אף להיפגש עמו לביצוע מעשים מיניים.

נסיבות ביצוע העבירות ותחכומן, על אף שבוצעו ללא אלימות ואולי דווקא בשל כך, חמורות ופורטו בהרחבה בפתחו של גזר הדין.

לא ניתן להתעלם אף מהפגיעה הנפשית הקשה בקטינה א.א., כעולה מתסקיר הנפגע בעניינה. טענותיו של ב"כ הנאשם ביחס למשקל התסקיר, אשר נערך עם אם הקטינה ולא עם הקטינה עצמה, אין בהן כדי להפחית את הרושם למקרא הדברים. אם הקטינה תארה את השפעת האירועים על האספקטים השונים בחייה של הקטינה – הלימודיים, החברתיים, הרגשיים והאישיותיים. עורכת התסקיר עמדה על ההשפעות ההרסניות העשויות להיות מנת חלקה של הקטינה בהעדר טיפול מתאים, עקב האלם שגזרה על עצמה.

מעבר לאמור לעיל, יש לזכור כי הערכת המסוכנות שנערכה לנאשם קבעה שמדובר במסוכנות מינית ברמה גבוהה מאוד. יש לקוות, כי אמירותיו של הנאשם ביחס לרצונו בטיפול אכן נאמרו בכוונה מלאה ולא כדי לצאת ידי חובה.

אל מול שיקולים אלו לחומרה, ראוי לציין את השיקולים לקולא, אותם לקחנו בחשבון.

הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן תיזקף לזכותו. בהודאתו חסך הנאשם את הצורך בעדותן של המתלוננות.

העדר עבר פלילי והסכמת המאשימה לתיקון כתב האישום מהוות אף הן נסיבות לקולא.

לאחר ששקלתי את כלל הנסיבות, אמליץ לחבריי להטיל על הנאשם 12 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו (6.1.10), ושנתיים מאסר על תנאי. התנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור או ינסה לעבור עבירה מהעבירות המנויות בסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן עבירה לפי סעיף 214 לחוק.

בנוסף, ישולם למתלוננת א.א. פיצוי כספי בסך 60,000 ₪, ולמתלוננת ב.ב. בסך 10,000 ₪, כמוסכם בהסדר הטיעון. הסכום אשר הופקד בקופת בית המשפט יועבר למתלוננות באמצעות הפרקליטות.

ד"ר דפנה אבניאלי,
שופטת

כב' השופטת שרה דותן – אב"ד:

אני מסכימה.

שרה דותן, שופטת
אב"ד

כב' השופט שאול שוחט:

אני מסכים.

שאול שוחט, שופט

סוף דבר

אנו מטילים על הנאשם 12 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו (6.1.10), ושנתיים מאסר על תנאי. התנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור או ינסה לעבור עבירה מהעבירות המנויות בסימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וכן עבירה לפי סעיף 214 לחוק. בנוסף, ישולם למתלוננת א.א. פיצוי כספי בסך 60,000 ₪, ולמתלוננת ב.ב. בסך 10,000 ₪, כמוסכם בהסדר הטיעון. הסכום אשר הופקד בקופת בית המשפט יועבר למתלוננות באמצעות הפרקליטות.

הודעה לנאשם זכותו להגיש ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ד"ר דפנה אבניאלי,

שופטת

שאול שוחט, שופט

שרה דותן, שופטת

אב"ד